Svenska Canada-Tidningen

Utgifven hvarje torsdag af
BOX 3078. TELEFON GARRY 3174.
CANADA WEEKLY PRINTING CO., LTD.
525 LOGAN AVE. WINNIPEG, MAN.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år (i förskott)	$1.00
Halft år d:o	60
Tre månader	35
Helt år till Första Staterna	1.50
Helt år till Sverige	2.00
Halft år d:o	1.00

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registreradt bref som genom Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa omsorg, som ej behöfva registreras, böra göras betalbara till THE CANADA WEEKLY PRINTING CO., LTD.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända båda den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adressläppen.

S. A. HAMBERG, Manager. E. ENSTROM, Editor.

BEFULLMAKTIGADE REPRESENTANTER FÖR SVENSKA CANADA-TIDNINGEN:

O. L. Enström, P. M. Edenstille, Alta.
P. E. Ringström, P. M. Ringvall, Alta.
C. J. Pehrson, P. M., Odin, Alta.
A. Westman, P. M. Midale, Sask.
John E. Forsman, P. M., Scandinavia, Man.
Frank Illistrand Hilltop, Man.
J. E. Anderson, P. M., Not of Lakes, Sask.
Gust. Forsseil, P. M., Falun, Alta.
Mr. Akerlindh, Ottawa
A. P. Peterson, Prince Albert, Sask.
Gust. Olson, Port Arthur, Ont.
J. E. Falk, P. M. New Hill, Alta.
Erik J. Haglof Haglo P. O., Sask.
David Skogland, 322 First str., Edmonton, Alta.

Resecombud AUG. NELSON.

LAGSTIFTNING FÖR FOLKET.

Här i Manitoba äro vi ej bortskämda med lagstiftningsåtgärder från legislaturen till det arbetande folkets förmån. Den konservativa majoriteten i denna legislatur har som bekant för vana att antingen förvränga och försämra eller ock klubba ihjäl de lagstiftningsförslag som framläggas af folkets vänner — för att ej tala om när man finner det bekvämast att **tiga** ihjäl sådana förslag, hvilket senast skedde i fråga om nykterhetsfolkets önskemål beträffande lagstiftning mot barerna.

Desto bättre intryck gör det emellertid att se det lagstiftningsarbete som göres i Saskatchewan's legislatur, där de liberale sitta i majoritet. Senast har nu denna legislatur beslutat två ting, som böra vara till god nytta för provinsens farmare. Det ena beslutet afser obligatorisk hagelskadeförsäkring, det andra är afsedt att bereda lättare tillgång till förstklassigt utsäde.

Genom de af regeringen i denna riktning vidtagna åtgärderna har man på samma gång sökt gifva de olika municipalsamhällenas själfstyrelse fritt spelrum, så att folket själft får bestämma öfver de nya lagarnes tillämpning i praktiken utan inblandning af politici men med alla det bistånd från regeringen som kan finnas erforderligt.

Utsädeslagen ger municipalsamhällena rätt att upplåna penningar för inköp och utdelning af godt utsäde. Om så behöfves skall regeringen kunna lämna garanti för sådana lån. Farmare som begagna sig af "municipalt" utsäde, få sedermera betala detta i samband med skattetedebiteringen. Genom denna anordning kunna farmarne tilltorsäkra sig förstklassigt utsäde på villkor, som skola befinnas synnerligen fördelaktiga.

Lagen angående hagelskadeförsäkring lägger äfven bestämmelsernas tillämpning i händerna på de olika municipalsamhällenas styrelse. Dessa få sinsemellan öfverenskomma om en kooperativ union för försäkringsprojektets genomförande under ledning af en tre-manna-kommission, af hvars ledamöter två utses af municipalstyrelserna och en af regeringen. Särskilda åtgärder komma att vidtagas så att försäkringspremierna skola bli så låga som möjligt.

De båda lagförslagen afse icke införande af obligatoriska bestämmelser rörande hagelskadeförsäkring och inköp af utsäde utan folket själft får bestämma om det vill vara med om saken. Om municipalstyrelserna önska vara med kunna de genomföra lagförslagens bestämmelser fullt själfständigt. Men de äro icke tvungna att gå med på dessa lagars genomförande, om de mot förmodan skulle vara ovilliga därtill. Det är endast en ny åtgärd från regeringens sida i dess strafvan att gifva folket större makt att bestämma öfver dess egna angelägenheter — en sträfvan som i hvarje fall bör uppskattas af detta folk. I Manitoba är folket däremot numera ganska vant vid att regeringen "regerar" utan att taga någon som helst hänsyn till folkets önskningar — det är endast under valstridena som regeringspartiet här tar någon hänsyn till folket.

DEN SVENSKA KVINNAN.

Hvad författarinnan Annie Åkerhielm har att säga om hennes intressen inom och utom hemmet.

Friherrinnan Annie Åkerhielm har skrifvit en synnerligen intressant artikel i Stockholms Dagblad om den svenska kvinnan. Vi tillåta oss att göra ett par utdrag.

Närmast ser jag som svenskans sinnebild en högrest, blond, gladlynt och säker dam, mycket nöjd med sig själt och sina åsikter, och stridslysten i synnerhet mot hvarje skapelsens herre som ser ut att icke dela dem. Hon är för öfrigt förträfflig — ja, förträfflig i ordets alla bemärkelser. Hon sköter sitt hus och sina barn mönstergillt — säger hon — eller sin plats, om hon är ogift, och har ändå tid öfver för sina andliga intressen. Och hvilka äro de? Hvilka äro hennes sträfvanden?

I den gamla goda tiden hade, som bekant, kvinnorna hvar för sig det enda väsentliga strafvandet att sköta hus och hem och barn. Och detta gällde ogifta så väl som gifta, ty alla den tidens många mostrar och fastrar behöfdes så väl i de stora hushållen. Nutidens kvinna sköter hem och barn lika väl, säges det, och det är nog minst lika ofta sant som osant; men det kvantum af arbete som fordras i ett modärnt hushåll, är ju blott en bråkdel af hvad som fordrades förr. Och äfven i fråga om barnen har hon i hög grad minskat sin arbetsbörda. Nativiteten sjunker, hos oss som hos alla kulturnationer. För trettio, fyrtio år sedan var fyra a femu ännu det normala barnantalet, och de stora familjerna med åtta, tio och flera voro ingalunda sällsyna. Nu kan väl antalet sägas ha sjunkit till två à tre — det vill säga den ödesdigra lifsgränsen. Jag har nu särskildt öfverklassen i åtanke.

En mycket stor del ägna tiden åt välgörenheten, och härinom har hon, bland en del skum, presterat verkligt stora och samhällsgagnelige ting, och inga mer af uppoffrande och varmhjärtadt arbete. Vidare har hon konstintressen och i än högre grad konstindustriella och textilintressen; och ehuru de än må skifta till form och karaktär, dröjer det nog länge innan den svenska kvinnan lägger bort sina handarbeten. Snarare har väl det sista århundradet inneburit en glädjande reaktion i praktisk och huslig riktning. Pianospelet som en del af den nödvändiga allmänbildningen har, äfven glädjande nog, kommit ur bruk. På samma gång som Makartbuketterna och de billiga prydnad-saakerna försvann "pianoklinket" ur våra hem, och pianot har allt mera lemnats i okvald besittning åt dem som ha förmåga och energi att åstadkomma verklig musik. — Åt vetenskapliga sysselsättningar ägna sig våra kvinnor ytterst litet; men det torde vara en allmänmänsklig erfarenhet. Åtminstone påstår Ostwald i sin lilla roliga bok "Uppfinnare och upptäckare", att kvinnor och vetenskap i regeln äro två oförsonliga element. Detsamma är förhållandet med politik. Ja, jag vet, rösträttsrörelsen! Men just den är mig ett bevis på hur i påfallande grad kvinnorna sakna politiskt intresse. Den betraktas nämligen som mål, ej som medel. Kvinnorna vilja ha rösträtt; därmed punkt; hvad de skola göra med den, däröm är det nästan aldrig tal. Hinner man någon gång så långt i diskussionen, får man höra att afsikten är uteslutande reformer, som skola komma kvinnan till godo, främst bättre löner — naivt nog, som om bättre löner skapades af riksdagen i stället för af konjunktionerna. De gånger man hör kvinnorna yttra verkligt intresse för politiska frågor som ej ha sammanhang med kvinnofrågan, äro lätt räknade; och, karaktäristiskt nog, påträffa vi sådant allmänpolitiskt intresse, är det nästan alltid hos "antirösträttskvinnor", eller hos dem, som ställa sig indifferenta mot rösträttsrörelsen.

Hvad beträffar de former själfva kvinnorörelsen här i Sverige ikläd sig, så har den svenska kvinnan flitigt begagnat sig af de tillfällen till vidgad verksamhet, som bjudits henne. För att slutligen äfven ägna några ord åt en hirörelse, som ganska logiskt plägar följa kvinnorörelsen i spåren, nämligen den s. k. erotiska frigörelsen, så är det anmärkningsvärdt, att den svenska kvinnan, som på senare åren blifvit till den grad mättad med osedlig och osedlighetsförkunnande litteratur, tagit så ringa skada däraf. Trots en del gängse fraser, som nog kunna väcka bekymmer hos mödrar med uppväxande döttrar, ha teorierna ytterst litet omsatts i praktik. Samvetsäktenskapen äro försvinnade få — jag talar alltjämt om öfverklassen — och de kvinnliga student- och konstnärskretsarna ha trots fria later bättre förstått att bevara sin moraliska nivå än motsvarande kretsar i utlandet — ja, i våra närmaste grannland. Och detta länder den svenska kvinnan till heder.

ÄR KVINNOSKÖNHETEN PÅ RETUR?

Förr och nu.

I en engelsk tidskrift framkastades nyligen en fråga, huruvida det nu fanns vackrare kvinnor än för femtio år sedan. De svar som ingått äro delvis ganska märkliga. Under det att några kännare på kvinnlig skönhet påstå att just vår tids kvinnor äro de skönaste, uttala sig andra sakkunniga mindre artigt. De anse att det redan är ganska länge sedan det började gå utför med den kvinnliga skönheten. De senaste decenniernas allt mera uppslitande lif ger, heter det, kvinnoansletet en viss omisskännelig prägel som ingalunda verkar förskönande. Kontor, affärer, ateljeer, till och med de modärna salongerna göra sitt till för att minska det kvinnliga ansiktets och till och med figurens skönhet.

De i affärslifvet och under arbetet onndvikliga motigheterna, fysisk ansträngning och andlig öfveransträngning uträtta långsamt men säkert sitt underminerande förstörelseverk. De flesta unga damer i våra dagar saknade det förnäma lugn och den mjukhet som voro skönhetens särmärken för femtio år sedan. Utan dessa båda egenskaper kunde man då öfver hufvud inte tänka sig skönheten.

Svensk Amerikans: Kokbok, upptagande så väl svenska som engelska rätter, på båda språken, i jämnlöpande kolumner. En oumbärlig hjälpreda för husmödrar samt kokerskor i amerikanska familjer. Arbetet har rönt stor åtgång och anses vara det bästa i sitt slag. 50 Illustrationer.

Siljan Book Co.
325 Logan Ave.,
Winnipeg, Canada.

På kroppskulturens område har vår tids Eva utan tvifvel gått mycket långt; äfven hennes intelligens står ovedersägligen på ett betydligt högre trappsteg, och hennes oberoende ställning kan icke heller anses som ett steg tillbaka. Men intet af detta tycks bidraga till att komma kvinnlig skönhet att utveeklas. Ur rent konstnärlig synpunkt sed finner man nu långt färre skönheter än förr: klassiskt regelbundna drag, stora själfulla ögon, en hy som smultron och grädde och fulländadt vacker figur träffar en modärn skönhetsdyrkare förenade hos högst en kvinna på tusen.

Äkta skönhet är nu lika sällsynt, som det blifvit godt om vackra, förtjusande flickor och unga kvinnor. Utan tvifvel uppväger här kvantiteten mer än väl hvad som brister i kvalitet. Själfva måttstocken på skönheten har också blifvit en annan än för femtio-eller sextio år sedan. Ett vanligt, nätt ansikte och en god genomsnittsfigur äro nog för att med hjälp af en massa ofarliga och af den goda tonen tillåtna toalettknep åstadkomma en helhetsverkan, som i sin förmåga att snärja männens hjärtan lugnt kan ta upp täflan med en gången tids mest fulländade skönhet. Utan tvifvel kan också nu mera än någonsin en mättligt vacker kvinna som i grund förstår konsten att klä sig göra tio gånger mera effekt och utöfva större charm än en aldrig så vacker men smaklöst klädd medsyster. Och det kan ju alltid tjäna som tröst öfver att den kvinnliga skönheten är i aftagande, om den nu verkligen är det.

RIKA MÄNS SÖNER.

William B. Leeds, som ofta kallades "bläckpläts-kungen", var ägare till en af de stora hastigt förvärfvade rikedomarna i Amerika. När han dog, lämnade han efter sig mer än $20,000,000. Om han lyckats i ett annat af sina företag, så hade han varit ännu rikare. Han och Frick hade gemensamt planerat att köpa Carnegies stålverk för $100,000,000 och gifvit Carnegie $1,000,000 i handpenningar. Men lyckan eller olyckan var den, att de icke kunde anskaffa summan, hvarför de förlorade tillfället och sin miljon. Carnegie behöll den för att, såsom han sade, gifva dem en läxa i konservativ affär. Sedan sålde Carnegie sina verk till ståltrusten för omkring 350,000,000. Leeds lyckades sålunda icke uti att köpa af Carnegie för ett reduceradt pris, men likväl dog han mycket rik.

Några månader innan han dog, sade han till en representant för en af landets större dagtidningar: "Affär är någonting mycket enkelt. Att samla penningar är ingen konst. Hvilken som hälst med godt förstånd borde kunna bli rik. Men det finnes ett problem, som är vida svårare att lösa, för att inte säga omöjligt, och det är att rädda sönerna från att bli dårar. Jag måste bekänna, att detta problem oroar mig".

Leeds hade endast en son som öfverlefde honom, och vid det angifna tillfället, berättade han, huru tjänarne börjat smickra honom och lisma med honom, då han ännu knappast kunde tala. Fadern var ängslig, häröfver, och han hade stor orsak därtill. Nu skulle han oroas ännu mer i sin gräf, om han hade kännedom om det lif hans ende son lefver, han som erhöll de många millionerna i arf. I en dagtidning heter det nämligen:

En nio års gammal son till William B. Leers är herre öfver femton tjänare och tjänarinnor i ett 200,000-dollars palats. Arfvingen till tre fjärdedelar af faderns förmögenhet, som antages gå till $30,000,000 eller $40,000,000, åker hvar dag till skolan i en dyrbar fransk automobil och är under uppsikt af en livreklädd betjänt. En betjänt kläder af och på honom, och en guvernant hjälper honom med läxorna. Han har också ett fint spann o. kusk, så att han kan åka efter hästar, då han tröttnar vid automobilen. Hvarje dag får han långa telegram från sin moder i Europa, och hvar dag sänder han henne lika långa sådana. I öfverensstämmelse med hennes vilja leker han icke med gossar i hans ålder, utan befaller tjänarne att leka med honom ute".

Hvilken tafla af modernt lif under oriktiga förhållanden ställes icke för våra ögon genom detta barn! Hans fader hade sannerligen stor anledning att profetiskt säga, att det var ytterst svårt för en rik man att rädda sin son från att blifva en dåre. Det ligger ingen tillgjordhet eller oärlighet i att säga den rike, att hans finansiella ställning icke är nyttig eller till välsignelse för hans söner och döttrar. En man arbetar, emedan han önskar känna sig likställd med andra män. Huru olyckligt lottad är därför icke den rikes son, som smickras och får höra en mängd berömmande osanningar om sig själf, hvarigenom han kommer att tro sig vara af stor betydelse och likställd för att icke säga öfverlägsen alla andra utan den minsta möda å hans sida. En man arbetar, emedan det är något han behöfver, något han önskar, men som han icke kan komma i besittning af utan arbete, hvarigenom hans karaktär bygges upp och hans förmågor utveeklas. Huru vanlottad är därför icke den rikes son, som ingenting saknar och ingenting behöfver, utan i sin barndom är öfvermätt, nedtyngd af rikedom, klädd i all slags yppighet och fullkomligt urståndsatt att hysa en enda känsla af ambition och därför mest liknar en fet gris på en county-utställning.

Huru dårarna äro icke dessa män i vår tid, — och kvinnor med för resten — hvilka tala om att de skola gifva sina barn "sådant som de icke själfva kunna få i sin barndom", denna kräslighet och dessa lyxtiklar, som aldrig sålo dem till hands. Dessa föräldrar, som stoltsera däröfver, att deras barn icke skola behöfva veta, hvad hårdt arbete är eller behöfva göra bekantskap med någon brist, fatta icke, att de beröfva sina barn det enda värdt att lefva för: medvetandet af att kafva uträttat något och i stan att efter hård kamp hafva lyckats i ett eller annat företag.

Carnegie har i en af sina böcker återgifvit en liknelse, som förträffligt illustrerar verkan af ärfd förmögenhet. I den berättas om en jakthund, som fattat det beslutet att göra sina valpar lyckligare än han själf varit. Den gamle hunden, typisk för rika och framgångsfulla amerikanska fäder, hade användt nära hela sin tid att jaga hjort. Genom detta utelif, detta jagande genom skogarna, öfver berg och dalar efter villebrå hade den gamle hunden fått goda muskler, goda lungor, stadiga nerver, svarpa sinnen och godt mod. Men han önskade, att hans valpar skulle skonas från det hårda lif, som han hade mått lefva. Därför gjorde han en inhägnad. In i den jagade han en hel mängd hjortar, sägande till valparne: Hjälp er nu själfva och var glada. Jag vill skona er från det hårda lif jag mått lefva". Och så dog han, öfvertygad om att han gjort allt han kunnat för dem. På grund af att de åto för mycket samt voro i saknad af kroppsrörelse blefvo valparne snart sjuka och dogo.

Den rike mannens son är lik den gamle jakthundens valpar. Han får allt utan möda och ruineras af de rikedomar, som hans fader i sin dårskap trott skulle göra honom lycklig. Gif dina söner och döttrar karaktär och så mycket bildning du kan. Gif dem enkel men tillräcklig föda. Sök att uppbygga deras moral, och gif dem goda föredömen. Och sedan behöfver du icke ett ögonblick oroas däröfver, att du icke kan lämna dem något i arf.

Sällsynta, beundransvärda och värda allt beröm äro dessa få personer, hvilka trots ärfd förmögenhet likväl lyckas i lifvet och skapa sig en äradt och aktadt namn.

SKARP KRITIK MOT DEN AMERIKANSKA KVINNAN.

Den store penningkungen Morgans nevö, George D. Morgan, är, som mången torde veta, sedan några år tillbaka gift med en japanska och vistas huvudsakligast i den uppgående solens land. Det var i början af 1900-talet som Morgan ingick äktenskap med den mandelögda representanten för den gulhyade nationen, och vi minnas att tidningspressen då med intresse sysselsatte sig med händelsen och undrade, huru experimentet skulle utfalla. Den uttalade sig vtterst pessimistiskt, och Morgan utsattes för gyckel, om ej rent af klander. I dagarna har George D. Morgan med sin japanska fru uppehållit sig i Förenta Staterna på genomresa till Paris, och nyligen afslade han sig för en tidningsman i New York om sina erfarenheter och rön. Han kom också därvid att beröra den amerikanska kvinnans egenskaper som maka och hans uttalanden äro lika oförbehållsamma som intressanta, om han också ej kunnat bygga dem på personlig erfarenhet.

"Jag tror", säger han, "att internationella giftermål kunna slå väl ut, men ej mellan amerikanska flickor och utlänningar. Hvarje man, som ingår äktenskap med en amerikansk flicka, kan först som sist ge upp hvarje tanke på att vara herre i sitt eget hus. Den amerikanska genomsnittsmannen har redan blifvit van att finna sig däri, men en utlänning kan det ej.

"Är det därför ni gift er med en japanska?" tillfrågades han.

"Kanske är det orsaken", svarade Morgan, "men jag kommer ej att uttala mig därom. Jag föraktar en kvinna, som betraktar sin man som blott och bart försörjare och betjänt, och jag tror ej, att det vore ur vägen, om kvinnan följde den politiken mot mannen — jag menar mot sin egen man — att hon någon gång tänkte på, att hon är skyldig honom litet uppmärksamhet.

"Har ni någonsin känt en amerikansk kvinna som skulle hämtat er en kopp té från andra sidan af rummet? Sällan! Kom och tag den själf, om du vill ha den — det är den amerikanska fruns resonemang. Kan hon förmås till att slå i tét, anser hon sig ha uppfyllt allan rättfärdighet och tillmötesgått alla anspråk. Jag har lefvat i Japan en hel del år, och jag kan säga er, att den japanska kvinnan under alla omständigheter, hvad än må hända, ej viker från mannens sida, och hon anser det ej förnedrande att visa sig tjänstvillig och uppmärksam. Tro ej därför att den japanska kvinnan är en intetsägande, själlös docka. Hon kan nog säga ifrån, lika väl som amerikanskan, då det visar sig vara af nöden".

"Huru kan ni då förklara, att så många utlänningar gifta sig med amerikanska flickor?"

Mr Morgan log.

"Jag vill ej inlåta mig på personligheter", svarade han, "men jag tror, att den enda orsak hvarför en främling gifter sig med en amerikansk flicka, är den, att hon har en checkbok från sin egen eller sin pappas bank. Jag nekar ej till, att det finnes undantag, men de äro få och mycket sällsynta. Jag har aldrig hört talas om en utlänning, som varit lycklig i sitt äktenskap med en amerikansk flicka, har ni?"

Som synes är mr Morgan af den kanske ej ogrundade åsikten, att det är den amerikanska flickan som bestämmer hvar skåpet skall stå i hemmet. Han var nog klok att fälla dessa uttalanden då han redan befann sig ombord på den båt, som skulle föra honom till Europa.

EN MÄRKLIG LIFSGÄRNING.

Engelske läkaren Barnardo och hans skyddshem för föräldralösa och fattiga barn.

År 1866 gick Thomas John Barnardo, som ung medicinare på sjukhuset i Londons Whitechapel för att förkofra sig i sin vetenskap. Söndagarne och några af veckans fria kvällar använde han för att undervisa Östlondons trasiga ungdom och invigda den i kristendomens läror. Till skolrum hade han ett gammalt åsnestall som uppsnyggats, hvitkalkats och fersitts med en järnkamin för uppvärmningens skull.

En kylig kväll just när Barnardo efter slutad undervisning var i färd med att stänga skollokalen smög sig en liten eländig, i trasor höljd gatpojke in i salen. Barnardo betraktade honom och sade i vänlig men bestämd ton att han icke finge stanna kvar, eftersom undervisningen vore slut för dagen — han kunde komma tillbaka till nästa aftons lektion. Men pojken tiggde och bad, att han skulle få stanna öfver natten i det varma rummet; han skulle ligga alldeles stilla och intet ondt göra!

— Nej! svarade den unge läraren. — Du måste gå hem till din far och mor.

— Hem? sade barnet. — Jag har icke något hem och ingen far eller mor.

— Ja, då får du gå till dina vänner — dit, där du bor.

— Jag har inga vänner och jag bor ingenstans.

Det var något i barnets röst som väckte Barnardos intresse och han inlät sig i ett närmare samtal med den lille. Jim Jarvis hette han, hans mor hade dött på fattighuset, och någon far hade han aldrig haft. Jim berättade vidare, att det fanns en mängd pojkar, hvilka liksom han själf hvarken hade hem eller föräldrar utan under natterna lägo och sofvo under öppen himmel.

Barnardo, som fick lust att undersöka om gossen verkligen talade sanning, gaf honom litet mat och lofvade honom husrum öfver natten, om han ville föra Barnardo till något ställe, där de omtalade pojkarne öfvernattade.

— Ja, sade Jim och visade Barnardo frimodigt vägen. De kommo till ett kvarter med gamla ruckel och uthus, men Barnardo letade förgäfves lyst af sina tändsticker, mellan tunnor och packlårar.

— Vänta litet, sade Jim tryggt. — Följ bara med mig. Och han äntrade vigt uppför en gammal mur. Barnardo följde efter honom upp på taket och här såg han, belyst af månen, som just sken fram ur molnen, en liten grupp trasigt klädda pojkar i åldern 9—18 år liggande och utan något som hälst öfver sig till skydd mot kölden.

— Skall jag väcka dem, sir? frågade Jim, som föreföll alldeles oberörd af den sorgliga scenen.

— Nej, nej!

— Skall jag visa er en ligzplats till? frågade Jim tjänstaktigt, — det finns alldeles fullt här intill.

Men den unge studenten hade sett tillräckligt af nöden och gick nu hem betryckt till sinnes. Han hade sedan en tid tillbaka burit på tanken att fara till Kina som missionär, men nu slog det honom plötsligt, att han icke behöfde resa till främmande land för att få arbeta i människokärlekens tjänst; det fanns mer än nog för honom att göra i London.

Någon tid därefter var Barnardo närvarande vid ett stort offentligt missionsmöte. En af föredragshållarne skiekade återbud i sista ögonblicket och ordföranden för mötet, som personligen kände Barnardo, uppmanade honom att i stället för den utebliftne talaren taga till orda och redogöra för de erfarenheter han vunnit under sin verksamhet bland gatpojkarne i Whitechapel.

Där stod nu den tjuguårige ynglingen på talarstolen, orolig och nervös, ansikte mot ansikte med en stor församling. Han hade aldrig förr talat offentligt, men när han börjat, lade sig hans sinnesrörelse och lugnt och stillsamt berättade han nu om sitt möte med Jim och den tafla af skriande nöd, som de på taket sofvande gatpojkarne företett. Den unge studentens anspråkslösa anförande gjorde ett mycket starkt intryck på åhörarne. Efter mötets slut kom en ung tjänstflicka fram till honom och berättade, att hon sparat ihop en liten penningsumma, som hon ämnat skänka till missionen i hednalanden, men nu ville hon att Barnardo skulle taga emot den för gatpojkarnes räkning. Barnardo tog beklämd om hjärtat emot det lilla paketet hon lämnade honom. Det var de första pengar han mottog för sin verksamhet, och han kände en pinsam oro för att han icke skulle kunna riktigt förvalta dem. När han vid hemkosten öppnade paketet visade det sig innehålla 6¾ pence i farthings (ungefär 50 öre i ettöringar)!

Den unge studentens mötesanförande refererades i tidningarne. Bland dem som läste och greps af berättelsen var äfven lord Shaftesbury, som var mycket intresserad af allt arbete i missionens och välgörenhetens tjänst. Lorden sände Barnardo en inbjudning till middag och Barnardo antog den. Vid bordet kom samtalet att röra sig om Barnardos berättelse på mötet. Gästerna lyssnade med artigt intresse men med synbart misstroende till historien om Jim och pojkarnes soffplats ute på taket. Allmänt uttalades den åsikten att Barnardo i sin öfversvallande välvilja mot de fattiga öfverdref. Den unge mannen protesterade lifligt, utan att dock blifva trodd. Till sist slet lord Shaftesburry resolut tvisten genom att föreslå, att Barnardo skulle visa hela middagssällskapet pojkarnes omtalade soffplats. Förslaget antogs, ekipagen kördo fram och alla middagsgästerna begäfvo sig till det utpekade fattigkvarteret. Barnardo gick före och letade efter pojkarne, men döm om hans blygsel, när icke en enda pojke trots ihärdigt letande kunde påträffas. I sitt bryderi vände han sig till en poliskonstapel, som posterade i närheten och frågade honom, hvart han trodde att pojkarne tagit vägen. Konstapeln svarade, att det fanns fullt upp af pojkar på den plats, där man befann sig, men att de, antagligen — skrämda af bullret från vagnarne och människornas röster, gömt sig. Lofvade man dem en slant, skulle de alldeles säkert komma fram.

Uppmuntrad af svaret ropade Barnardo med hög röst ut i skumrasket att hvarenda pojke som komme fram skulle få en half penny. Och se det blef plötsligt ett myller af trasiga gatpojkar omkring de högtidsklädda herrarna, ut ur gamla tunnor och packlådor kommo de krypande.

— 73 pojkar i ålder 9—17 år. De stodo i lyktskenet bleka och eländiga — "jag bad till Gud", skrifver Barnardo, "att jag aldrig mer skulle behöfva se en sådan syn".

Barnardo förde hela pojkhopen till ett nattkafé och trakterade dem med kaffe och smörgåsar. De öfriga middagsgästerna, som följt med, voro djupt gripna. Lord Shaftesbury var så rörd, att han hade tårar i ögonen, då han hviskade till Barnardo: — Hela London skulle ha reda på det här!

Den natten blefvo de båda männen vänner.

Det skulle taga alltför lång tid att steg för steg följa Barnardo i hans arbete, först i de små bekymmersamma förhållandena och sedan i den ständigt växande, vidt förgrenade verksamheten.

Dr. Barnardo dog den 19 sept. 1905 af hjärtslag, 60 år gammal, arbetsduglig och med bibehållna själskrafter ända till det sista trots den oerhörda arbetsbörda, som hvilat på hans axlar och som lagt beslag på många af de nattens timmar andra människor njuta af en vederkvickande sömn.

Barnardo ägde en lysande pedagogisk begåfning och ett vinnande väsende. Det låter nästan som en saga, när man hör huru pengar strömmade in till honom från alla håll, sättande honom i stånd till fortsatt och allt mera vidgad verksamhet bland de fattiga. Hela denna verksamhet hvilade på religiös grund, och dr Barnardos många "hem" berätta på ett gripande sätt om hvad en lefvande praktisk kristendom förmår uträtta. Till hvilken välsignelse alla dessa hem varit förstår man måhända först, när man har sett, ja, om än endast helt litet af det lif, som lefves i gränderna i Londons fattigkvarter.

För närvarande finnas i London ett tjugutal "Barnardohem" som mottaga fattiga, öfvergifna barn icke blott från själfva London utan också från det öfriga Storbritannien och de engelska kolonierna i drömmande land. Under år 1891—1910 ha Barnardohem mottagit från Irland 898 barn, Skotland 315, Wales 899, Amerika 149, Asien 54, Australien 24 och från det europeiska fastlandet 120. I alla större engelska städer finnas Barnardohem. En särskild grupp inom den utgöres af upptagningsasylerna de s. k. "Ever-open doors" hvilka äro öppna dag och natt och dit hungrande och frysande barn alltid kunna taga sin tillflykt. Spridda öfver hela landet finnas vidare "Boarding-out-houses", hem hvilka mot betalning mottaga 2 eller 3 Barnardo-barn och uppfostra dem som sina egna. Minimibetalningen är 5 shillings pr barn och vecka. Det utöfvas sträng kontroll öfver dessa hem. Vid slutet af år 1910 funnos i England 5,416 "boarded-out" Barnardobarn.

Att bota förkylning på en dag.
Tag LAXATIVE BROMO Quinine Tablets. Apotekare refundera pengarna om det misslyckas att bota. E. W. GROVE's signatur står på hvarje ask. 25c.

Svenskar, Norrmän och Danskar

Som kommer till Canada för att blifva rika.
BÖRA LÄSA DENNA ANNONS — Hvartenda ord.
Den visar eder den kortaste och säkraste

Vägen till rikedom.

FORT GEORGE

Erbjuder er ett tillfälle att blifva delaktig i de oerhörda Rikedomar som komma att skapas under British Columbias utveckling. Det finns tjogtals orsaker

Hvarför FORT GEORGE

med säkerhet kommer att växa fort och blifva British Columbias näst största stad.

FORT GEORGE blir den största och mest betydelsefulla järnvägscenter vid Grand Trunk Pacific mellan Prince Rupert och Edmonton.

FORT GEORGE ligger 200 mil närmare Peace River distriktet, som är det rikaste distrikt i British Columbia, än Edmonton, och kommer naturligtvis att blifva parti-, fabriks- och distribueringscentra för detta och andra rika distrikt i British Columbia.

FORT GEORGE ligger vid Necheco och Frazer floderna, ett centrum för 1,100 mil segelbara leder. Detta kommer att ha till följd att hvarje järnväg, som planeras till det inre British Columbia och Peace River distriktet samt andra rika distrikt i denna stat, måste anläggas så att de gå igenom **FORT GEORGE**. Det finns ingen annan jämn segelled till detta område.

FORT GEORGE kommer nästa höst att få både järnvägs- och sjöfartsförbindelse med världens handelscentra, och då börjar dess verkliga tillväxt. Order har utgått att inom fem veckor påbörja järnvägsbygget både österut och västerut och påskynda arbetet tills det blir färdigt.

FORT GEORGE är den logiska "divisions" platsen för järnvägarna i denna trakt. Män, som veta hvad de tala om, säga att **FORT GEORGE** inom få år kommer att växa om Edmonton, och att staden helt säkert blir "BRITISH COLUMBIAS SPOKANE".

Hvad tänker ni nu säga då tillfället knackar på och fordrar uppmärksamhet? Ni har blott en sak att göra: Undersök saken noga och omsorgsfullt. Låt oss visa er hur ni kan insätta edra besparingar i ett säkert företag, där värdet ökas med hvarje steg i utvecklingen af denna Nordvästerns stora outvecklade domän.

En liten kontant betalning och en liten betalning i månaden gör er till ägare af värdefull egendom i **FORT GEORGE**, som erkänd: kommer att blifva en stor stad i det inre af British Columbia. Ifyll nedanstående frågoblankett eller, än bättre, besök vårt Winnipegkontor och låt oss gifva er alla fakta om **FORT GEORGE**.

Cox & Stephenson,
484 Main Street, Winnipeg.
Förklara för mig hvarför Fort GEORGE måste blifva en STOR STAD samt hur jag kan förtjäna på dess tillväxt.
Namn .....
Adress .....
.....

Låt ingen annan man få företrädet. Se till att ni kommer till Fort George före andra och före järnvägen, så att ni kan få hela förtjänsten. Detta är edert sista stora tillfälle! Tag det i akt!

Cox & Stephenson

Ensamagenter för Fort George stadsområde.
O. OLSON, Svensk Försäljare.
Kontoret öppet på kvällarna till kl. 9:30.